

Sygn. akt II KZ 52/22

POSTANOWIENIE

Dnia 4 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 4 stycznia 2023 r.

zażalenia skazanego A. S.

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału V Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 23 listopada 2022 r., sygn. akt V WKK 23/22 (V Ka 152/22), o odmowie przyjęcia osobistej kasacji skazanego, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 23 listopada 2022 r., w sprawie o sygn. akt V WKK 23/22, Przewodniczący Wydziału V Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Radomiu, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 526 § 2 k.p.k. i art. 524 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji skazanego A. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 12 lipca 2022 r., sygn. akt V Ka 152/22, albowiem skazany nie uzupełnił braku formalnego poprzez sporządzenie kasacji i podpisanie jej przez adwokata lub radcę prawnego, do czego został wezwany.

Na to zarządzenie zażalenie złożył skazany podnosząc, że wyrok, jaki zapadł w niniejszej sprawie jest niezgodny z prawem. Powołując się na art. 54 ust. 1 Konstytucji RP podniósł, iż „prawo zapewnia, że każdy może składać petycje, wnioski i skargi”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skarżącego nie zasługiwało na uwzględnienie. Należy stwierdzić, że przepisy Kodeksu postępowania karnego wprowadzają obowiązek sporządzania i podpisywania kasacji przez fachowego obrońcę lub pełnomocnika, co stanowi tzw. przymus adwokacko – radcowski. Jego celem jest konieczność spełnienia wysokich wymagań formalnych przez autora kasacji i zapewnienia wysokiego poziomu merytorycznego tego pisma procesowego. Należy też podkreślić, że nawet wyznaczony z urzędu obrońca (pełnomocnik) nie jest zobowiązany do sporządzenia i podpisania kasacji. W wypadku, gdy nie stwierdzi podstaw do wniesienia kasacji, powinien o tym poinformować sąd na piśmie (art. 84 § 3 k.p.k.). W Kodeksie postępowania karnego nie ma bowiem przepisu, który upoważniałby sąd do „przymuszenia” obrońcy z urzędu do sporządzenia i wniesienia kasacji, jak i też przepisu, który nakazywałby ustanowić stronie innego obrońcę z urzędu (pełnomocnika) w sytuacji, gdy dotychczasowy obrońca - bądź pełnomocnik - rzetelnie wykonał swój obowiązek, a strona nie zgadza się z tą opinią (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 września 2017 r., II KZ 21/17, LEX nr 2376890; z dnia 17 czerwca 1997 r., V KZ 57/97, OSNKW 1997, z. 9 – 10, poz. 82*).

A. S. otrzymał odpis w/w wyroku Sądu odwoławczego oraz jego uzasadnienie wraz z pouczeniem o trybie, warunkach i terminie wniesienia kasacji, lecz mimo to złożył osobiście sporządzone pismo, które zostało uznane przez Sąd II instancji za kasację. Skazany został wezwany do usunięcia braku formalnego tego pisma procesowego poprzez sporządzenie kasacji i podpisanie jej przez adwokata lub radcę prawnego oraz wniesienie opłaty, w terminie siedmiu dni od daty doręczenia wezwania, pod rygorem odmowy przyjęcia kasacji. W odpowiedzi A. S. wniósł o zwolnienie go od opłaty oraz przyjęcie jego osobistej kasacji.

A zatem w niniejszej sprawie pismo wniesione osobiście przez A. S. dotyczące wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu (kwestionujące ten wyrok) nie mogło zostać przyjęte i uznane za kasację, skoro ustawa wyraźnie nakazuje w art. 526 § 2 k.p.k., by każda kasacja, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, została sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym. W konsekwencji więc wydanie zaskarżonego zarządzenia stało się konieczne i w pełni uzasadnione. Trzeba też zauważyć, iż podobnie w

przedmiotowym zażaleniu skazany A. S. podniósł jedynie, że ma prawo składać osobiście wszelkie pisma procesowe.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.